

VAN WEEMOED EN VERWONDERING

Bij de post zit een geboortekaartje. Ik plooi het open en lees de uitroep: 'Hoera, hier ben ik!' 'Ik' is een meisje en ze heet Eva. Het kaartje krijgt een plek op mijn bureau. Ik zet er witte bloesems bij en dank de Schepper voor deze kersverse aanwinst van de menselijke soort. Ik ken haar ouders niet goed genoeg om te weten of zij dat laatste ook doen. Om de Schepper te danken moet je wel in Hem geloven.

En geloven is niet eenvoudig. Zelfs de paus geeft dat toe. Enkele jaren geleden, toen een student hem vroeg of hij wel eens twijfelt aan het bestaan van God, antwoordde Franciscus hem lachend: 'En dat vraag jij aan de paus? Wat dapper van je.'

Weer ernstig legde hij uit dat hij al heel wat geloofscrisissen had doorgemaakt. Soms had hij zich afgevraagd of wat hij geloofde wel waar was: 'Dat is me overkomen als jonge man, als seminarist, als priester, als bisschop én als paus.' Volgens Franciscus mist een christen iets als zijn of haar geloof nooit in een crisis terechtkomt. Hij zei geleerd te hebben dat je niet bang hoeft te zijn van twijfel. Het is een teken dat je niet vast zit, maar dat je onderweg bent.'

Franciscus is niet de enige die geloofstwifels kende. De heilige Theresia van Lisieux schreef in haar boek 'Histoire d'une âme' (Geschiedenis van een ziel) over de donkere jaren die aan haar dood voorafgingen. En in brieven van Mother Teresa die in India stervende daklozen verzorgde, las men na haar dood in bewaarde brieven dat ze jarenlang 'door de duisternis had moeten waden.' Zo zijn er velen: zowel heiligen als gewone stervelingen.

In het Oude Testament wordt geloven ook aan 'stilstaan in verwondering' gelinkt: 'Een geloof dat ontstaat als een vlinder, is vluchtig. Wie gauw gelooft, vergeet gauw. (...). Geloof wordt voorafgegaan door verbazing over wat we waarnemen maar niet kunnen begrijpen' (Exodus 14:31).

Verbazing over wat ons omringt? Van waar ik zit, zie ik de bloeiende, wilde kerselaar. Zijn bloesems zijn zeer wit tegen het blauw van de lucht. Op de rand van het voederbakje dat met zuignappen tegen het raam kleeft, verdringen zich twee smullende meesjes.

Via mail komt een doodsb bericht binnen. Leentje. Een jaargenote met wie ik nog, kort voor corona, thee heb gedronken in de cafetaria van het Antwerpse centraal station. In onze klas was zij de mooiste. De eerste ook die 'een jongen had', zoals toen opgewonden werd rondgefluisterd. De klasgenote die mij het overlijdensbericht heeft gestuurd, meldt dat Leentje niet ziek is geweest en rustig in haar slaap is gestorven: 'Ik ben blij voor haar', schrijft ze. 'Zo zou ik ook willen sterven.'

Een paar uren geleden: een kaartje van een kleine, nieuwe Eva en geloven in Gods schepping. En nu de naam van Leentje op een doodsbrief en hopen op het paradijs voor haar. En voor mij. Ooit.

*In de wilde kerselaar is een dikke duif druk doende. Wat valt er daar te beleven?
De witte bloemtrosjes zwiepen wild onder haar gescharrel. Plots duikt ze naar de
vensterbank waarop graantjes liggen voor hongerige lijffes. Ze landt met veel
vleugelgeklepper tegen het raam en zet zich gulzig aan het pikken. Tot ze mij ziet
en zich luidruchtig wegprept.*

*Dan is het weer stil. Ik stuur Leentje een groet: het moge je goed gaan waar je nu
bent. En wie weet, tot ziens?*

Ook weemoed kan een wonder zijn.

T.S